

máhané pohledávky zbývá. Ba stěžovatel ani netvrdí, že by výpočet rekursního soudu nebyl číselně správný, a jen má za to, že soud nemůže jeho výpočet přezkoumávat. Leč v tom jest stěžovatel na omylu, neboť právě dovolávané rozhodnutí nejvyššího soudu č. 9940 Sb. n. s. uvádí dále, že soud povolující exekuci jest vázán i údaji vymáhajícího věřitele. Právem tedy rekursní soud přihlédl k údaji vymáhajícího věřitele, kolik již bylo zapláceno, a přepočítal si, zda výpočet vymáhajícího věřitele co do zbytku pohledávky je správný. Ani rozhodnutí nejvyššího soudu, jichž se stěžovatel dovolává ve spojení s § 1416 obč. zák., se na souzený případ nehodí, neboť exekuční soud má povolit exekuci podle exekučního titulu a možný kontokorentní poměr nemá tu významu.

Jest však dáti stěžovateli za pravdu co do útrat 203 Kč 90 h, stanovených v exekuci E 658/37, pro které byla rovněž povolena exekuce E 719/37. Není totiž závažné, že usnesení povolující exekuci E 658/37 bylo povinnému doručeno až 20. května 1937, kdežto exekuce E 719/37 povolena již 11. května 1937, neboť to na vykonatelnosti útratové pohledávky za exekuční návrh nic nemění, neboť povolením exekuce propůjčil soud svému výroku vykonatelnost (§§ 67 a 78 ex. ř., 524 c. ř. s. rozh. č. 11805 a 11978 Sb. n. s. a Komentář Neumannův k ex. ř., 2. vydání, str. 15).

Čís. 16381.

Pořad práva.

Příslušnost řádných soudů pro žalobu, již se prodatel motorového vozidla, který si vyhradil vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, domáhá na Československém státu vydání (zaplacení) zadržného přebytku (hyperochy) z dražebního výtěžku za motorové vozidlo zabavené a vydražené v berní exekuci, vedené proti kupiteli vozidla pro dlužné přepravní daně z motorových vozidel (§ 75 zák. č. 198/1932 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 8. října 1937, R II 463/37.)

Berní úřad v M. zabavil roku 1934 u povinného dlužníka Matěje J. berní exekucí nákladní automobil k vymožení přepravní daně 1.192 Kč s příslušenstvím. Dne 7. září 1935 bylo zabavené motorové vozidlo v exekuční dražbě prodáno za 4.336 Kč 70 h. Z uvedeného dražebního výtěžku byla po srážce kolkovného uhrzena dotčená přepravní daň, požívající na zabaveném vozidle zákonného zástavního práva. Tvrdíc, že uvedený nákladní automobil prodala Matěji J. s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení kupní ceny, na kterou jí zůstal Matěj J. dlužen nedoplatek 4.812 Kč 20 h, takže její vyhrazené vlastnické právo k vozidlu, o které jde, nezaniklo před exekuční dražbou, a že důchodkový kontrolní úřad v M. byl oprávněn uhraditi z dražebního výtěžku jen přepravní daň 1.192 Kč, která ovšem podle zákonných předpisů vázla na vozidlo, požívajíc přednostního zákonného zástavního práva, nikoli však zadržeti i přebytek (hyperochu) z exekučního prodeje vozu a upotřebiti ho na jiné neprivilégované daňové pohledávky proti Matěji J., domáhala se žalující firma žalobou, podanou na žalovaný Československý stát, vyplacení přebytku (hyperochy) v částce 2.928 Kč s příslu-

šenstvím. Proti žalobnímu nároku namítl žalovaný mimo věcné námitky i nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva a uznal ve věci samé podle žaloby. Odvolací soud vyhověv námitce nepřipustnosti pořadu práva, odmítl žalobu. Důvody: Není sporu o tom, že jde o berní exekuci, kterou provedl berní úřad v M., a že v ní byl zabaven u dlužníka Matěje J. nákladní automobil k vymožení přepravní daně, že zabavený automobil byl prodán, část výtěžku upotřebena na zaplacení přepravní daně a přebytek uložen do finančních deposit berního úřadu v M. Jde tedy o vymáhání daní nebo jiných veřejných dávek správními úřady, jež jest věcí veřejného práva a upraveno v zákoně o přímých daních. Do této veřejnoprávní činnosti mohou soudy zasahovati jen potud, pokud to zákon sám dovoluje. Zákon o přímých daních dopouští zásah soudů v případě § 370 a § 382 uved. zák. o přímých daních. V našem případě nejde však o žalobu přípustnou podle § 370, odst. 3, řeč. zák., poněvadž není ani tvrzeno, že by se žalobkyně domáhala svého nároku před prodejem zabaveného automobilu, nýbrž o žalobu na vydání přebytku z výtěžku podle § 382 dotč. zák. Nezachoval-li se však finanční úřad podle § 382 uved. zák. a nesložil-li přebytek u okresního soudu, není v zákoně poskytnuta účastníkům žaloba na vydání tohoto přebytku. Nelze se tedy domáhati žalobou vydání tohoto přebytku ani tehda, kdyby se věc posuzovala s hlediska bezdůvodného obohacení, neboť i tu by šlo o poměr veřejnoprávní. Odůvodněnému odvolání bylo proto vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice v otázce pořadu práva a odvolacímu soudu uložil, aby o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Podle žalobního přednesu se žalující firma na žalovaném domáhá zažalované částky jako hyperochy z titulu tvrzeného práva vlastnického, tvrdíc, že žalovaný jí bezdůvodně odpírá po skonečné již berní exekuci tuto hyperochu vydati. Žalující firma právem uvádí, že berní exekuci na exekučně prodaný automobil ani nemohla odporovati podle § 357 zák. o přímých daních, ježto šlo o vymožení dlužné přepravní daně váznoucí na exekučně prodaném automobilu zákonným právem zástavním (§ 75 zák. č. 198/1932 Sb. z. a n.), jak žalovaný připouští. Nedomáhá se také částky, kterou žalovaná strana zúčtovala z dražebního výtěžku dne 10. září 1935 na vymáhanou daňovou pohledávku v prospěch daňového dlužníka a exekuta Matěje J., jemuž žalující firma exekučně prodané vozidlo před tím prodala, jak tvrdí, s výhradou práva vlastnického. Podle toho nejde v souzeném případě vůbec o žalobu ve smyslu § 357 zák. o přímých daních. Nebylo proto důvodu, aby před jejím podáním byly splněny podmínky druhého odstavce řečeného zákonného předpisu, a nemusil v té příčině ani žalobce nic tvrditi, ani soud nic zkoumati. Žaloba, o niž jde, jest žalobou z práva vlastnického, jež s berní exekucí má jen to společné, že jejím předmětem jest hyperocha, vzniklá v berní exekuci. Rozhodování o nároku, soudem žalobou vymáhaném, nebylo však odňato řádným soudům žádným práv-

ním předpisem, zejména ne zákonem o přímých daních č. 76/1927 Sb. z. a n. (§ 1 j. n.). Žalovaný háje opačné stanovisko, marně poukazuje na uvedený zákon. Především jest uvážiti, že berní exekuce byla již dne 10. září 1935, tudíž dávno před podáním žaloby, skončena. Pro složení hyperochy k okresnímu soudu ve smyslu § 382 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. nebylo podkladu, jak vyplývá z obsahu berních spisů exekučních a jak připouští sám žalovaný. Neobstojí tudíž námitka, že rozhodnutí o souzené žalobě znamená zásah do veřejnoprávní činnosti, jakou jest vymáhání daní a dávek. O to tu vůbec nejde. Pokud by však v souzeném případě měl význam zákon o přímých daních pro rozhodnutí otázky přípustnosti pořadu práva, sluší uvážiti, že z jeho předpisů vyplývá, jak tomu nasvědčují zejména §§ 366, odst. 8, 357, odst. 2, 370, odst. 3, i 382, odst. 1, 2 a 3 řeč. zák., že t a k é zákon o přímých daních, pokud by sám nestanovil opak — a v souzeném případě jej nestanovil — ponechal z á s a d n ě ochranu a rozhodování o soukromých právech a nárocích v berní exekuci řádným soudům. Na věci nic nemění, že v některých případech může řádný soud rozhodovati teprve, nebyl-li nárok nebo právo uznány příslušným exekučním úřadem. To jest jen výjimka z pravidla, čemuž nasvědčuje účel, pro který byla do zákona pojata, totiž, aby se předešlo zbytečným s o u d n í m sporům, jak o tom svědčí důvodová zpráva k zákonu (§§ 356, 357 řeč. zák.). Pokud odvolací soud poukazuje v odůvodnění svého názoru též na předpis § 370, odst. 3, uved. zák., činí tak neprávem, neboť žalobou není vymáhán žádný z nároků, jež má dotčený předpis na mysli. Pokud žalovaný v odvolání poukazuje na rozhodnutí č. 14082 Sb. n. s., stačí uvést, že se na souzený případ nehodí. Zda žaloba jest věcně odůvodněna, nelze ovšem zatím v tomto řízení o rekursu rozhodovati.

Čís. 16382.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Při ochraně zevnějších zařízení podniku nerozhoduje pouhá priorita jejich užívání a může se ochrany té dovolávati i mladší podnik, stalo-li se ono zařízení pro něj příznačným. Stane-li se takové zařízení příznačným pro více podniků, nemůže se žádný z nich ve vzájemném poměru dovolávati ochrany podle § 11, odst. 3, zák. proti nekalé soutěži.

Název časopisu je zvláštní zevnější zařízení podniku vydatele časopisu (§ 11, odst. 3, zák. proti nekalé soutěži).

(Rozh. ze dne 8. října 1937, Rv II 516/37.)

Žalující firma »M.«, akciová společnost pro grafický průmysl a nakladatelství v P., majitelka a vydavatelka periodického časopisu »Pražský ilustrovaný zpravodaj«, se na žalovaném Bohuslavu V., majiteli a vydavateli periodického časopisu »Ilustrovaný týdenní zpravodaj«, domáhá žalobou výroku, že žalovaný jest povinen zdržeti se dalšího užívání slov »Ilustrovaný zpravodaj«, a to obou současně v titulu jím